

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Koltay Zsolt ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Varga László ügyvéd (5300 Karcag, Kálvin út 13.) által képviselt **alperes** ellen **kölcsön megfizetése** iránt a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság előtt 8.P.21.019/2007. szám alatt indult és másodfokon a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.784/2009/5. számú ítéletével befejezett perében, mely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Varga László ügyvéd (5300 Karcag, Kálvin út 13.) által képviselt I.r. és II.r. beavatkozók beavatkoztak, a jogerős ítélet ellen az alperes és az I-II. r. beavatkozók által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.784/2009/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 100.000 (Egyszázezer) Ft felülvizsgálati perköltséget.

Az alperes által le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték az Állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes jogelődje - mely a felperesbe történő beolvadása folytán megszűnt - (a továbbiakban: felperes) a II.r. beavatkozó részére a 2002. október 30.-án megkötött kölcsönszerződés alapján 8.350.000 Ft összegű kölcsönt folyósított azzal, hogy annak visszafizetésére a II.r. beavatkozó havi részletekben, 2005. április 20-ig köteles. A kölcsönszerződés 10. pontja kimondta, hogy a II.r. beavatkozó a kölcsön és járulékai megfizetésének biztosítására egyrészt a saját tulajdonában álló 222 helyrajzi számú ingatlanon enged jelzálogjogot a felperes javára, valamint vételi jogot a Kft. (mely cégnek a felperes az egyik tagja) javára, másrészt további biztosítékként jelölte meg az alperes tulajdonát képező és az I.r. beavatkozó haszonélvezeti jogával terhelt 190/3/A/18. hrsz-ú ingatlant is, mely ingatlanon jelzálogjog jön létre a felperes javára és vételi jog alapítását a Kft. javára. A kölcsönszerződés 26. pontja rögzítette, hogy a kezességvállalási szerződés a megállapodás 4. számú elválaszthatatlan melléklete.

A II.r. beavatkozó 2002. október 30.-án megkötötte a 222 helyrajzi számú ingatlanra vonatkozó szerződéseket a felperessel, illetve a Kft-vel. Ugyanezen a napon megtörtént a jelzálogjog alapítására vonatkozó szerződés megkötése a 190/3/A/18. számú ingatlan tekintetében is az alperes és az I.r. beavatkozó, valamint a felperes között. Az alperes, mint tulajdonos, az I.r. beavatkozó, mint haszonélvező, valamint a Kft., mint jogosult a 190/3/A/18. számú ingatlan tekintetében csak 2003. február 12-én - miután a korábbi jogosult vételi joga megszűnt - kötöttek vételi jog alapításáról szóló szerződést. A szerződés szerint a vételi jog jogosultja 2005. december 31-ig, 3.500.000 Ft vételár megfizetése fejében élhet vételi jogával. A szerződés 5.) pontja rögzítette, hogy a vételi jog gyakorlása esetén a jogosult egyoldalúan beszámíthatja vételár-fizetési kötelezettségébe „a tulajdonossal és a haszonélvezővel szemben fennálló, az egyéb polgári jogi jogviszonyból eredő bármely jelenlegi, vagy később keletkező követelését”.

2002. október 30.-án megkötött szerződéssel az alperes készfizető kezességet is vállalt a II.r. alperesnek a kölcsönszerződés alapján fennálló fizetési kötelezettségéért.

Az alperes férjével együtt beltagja volt a Bt-nek, mely cég 2000. december 28-án a felperessel, mint hitelezővel ugyancsak kölcsönszerződést kötött. Az alperes a Bt. e kölcsönszerződés alapján fennálló tartozásának megfizetéséért is készfizető kezességet vállalt a felperessel 2000. december 28-án megkötött szerződésben.

A felperes a II.r. beavatkozóval megkötött kölcsönszerződést 2003. VII. 31-én azonnali hatállyal felmondta.

A felperes 2003. szeptember 22-én kelt megállapodással a Kft-re engedélyezte - ellenszolgáltatás fejében - a Bt-vel megkötött kölcsönszerződésből eredő 3.884.264 Ft összegű követelését és az azt biztosító valamennyi jogot.

A Kft. 2004. január 30-án közölte az alperessel, hogy a 190/3/A/18. helyrajzi számú ingatlan tekintetében él vételi jogával. Vételár fizetési kötelezettségének oly módon tett eleget, hogy az alperessel, mint készfizető kezesével szemben fennálló, engedményezés folytán megszerzett 3.884.264 Ft összegű követelését a vételárba beszámította. (Ebből következően 384.264 Ft megfizetését is igényelte az alperestől.)

A felperes keresetében arra hivatkozással, hogy az alpereshez, mint a II.r. beavatkozó kölcsöntartozásának megfizetéséért készfizető kezességet vállalt személyhez eredménytelenül intézett fizetési felszólítást, a 2002. október 30-i készfizető kezesi felelősséget alapító szerződés alapján 7.564.498 Ft lejárt tőkében és ennek járulékaiban kérte az alperes marasztalását.

Az alperes a jogalapjában ésösszepszerűségében is megalapozatlan kereset elutasítását kérte. Emellett viszontkeresetet is előterjesztett és arra hivatkozással, hogy a 2002. október 30-án megkötött kölcsönszerződés 10.) pontja, valamint a 2003. február 12-én kelt opciós szerződés 5.) pontja semmis, az eredeti állapot helyreállítása pedig az időközbeni értékesítés miatt már nem lehetséges, a perbeli lakásingatlan 2002. októberi forgalmi értékének megfelelő 5.200.000 Ft és ennek kamatai megfizetésére kérte kötelezni a felperest. A semmisséget a Ptk. 200. § /2/ bekezdés első mondatára alapította.

Az elsőfokú bíróság 33. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 7.564.498 Ft tőkét, ezen összegnek 2006. február 3-tól a kifizetésig járó 18 %-os ügyleti + 6 %-os késedelmi kamatát, valamint a 2006. február 3-ig kiszámított 1.822.493 Ft késedelmi kamatot és ennek 2006. február 4-től a kifizetésig járó évi 6 %-os kamatát. Az alperes viszontkeresetét elutasította.

Az ítélet szerint a perbeli kölcsönszerződés 10.) pontjának a vételi jogra vonatkozó kikötése nem ütközik a Ptk. 200. § /2/ bekezdés első mondatába. A vételi jog jelzálogjog mellett is kiköthető, a tulajdonos pedig akár a hitelezőre, akár a hitelező által meghatározott személyre átruházhatja tulajdonjogát.

Az elsőfokú bíróság szerint a felek - a Ptk. 200. § /1/ bekezdése alapján - szabadon állapíthatják meg a szerződés tartalmát. Az alperes a 2003. február 12-i szerződést az 5.) pontban foglaltak ismeretében és azt elfogadva írta alá, az nem ütközik jogszabály tiltó rendelkezésébe sem, tehát a beszámításnak nem volt akadálya. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes 19. sorszámú beadványában levezetett számítás alapulvételével a Ptk. 272. § /1/

bekezdés és 274. § /2/ bekezdés a) pontja alapján marasztalta az alperest, míg az alperes viszontkeresetét elutasította.

Az alperes és a beavatkozók fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta; és - a felperes keresetében írtaknak megfelelően - 2007. március 21-től kezdődően kötelezte az alperest az évi 6 %-os mértékű késedelmi kamat megfizetésére, a 2003. február 12-én kelt szerződés vonatkozásában előterjesztett viszontkeresetet pedig érdemi vizsgálat nélkül utasította el.

A másodfokú bíróság szerint helytállónan állapította meg az első fokú ítélet, hogy a 2002. október 3-i kölcsönszerződés 10.) pontja nem ütközik jogszabályba. Rámutatott arra, hogy e szerződés 10.) pontja nem tekinthető a Ptk. 233. §-a szerinti, harmadik személy javára szóló szerződésnek, ugyanis az - a felek szándékának megfelelően - nem hozott létre közvetlen jogviszonyt az alperes és a Kft. között. A II.r. beavatkozó csupán arra vállalt kötelezettséget, hogy az alperes vételi jogot fog biztosítani a Kft. javára. Az alperes ezt a kölcsönszerződést nem írta alá, így az őt nem kötötte és annak alapján a Kft. sem követelhetette az alperestől a szerződéskötést, kötelelem hiányában tehát az alperesnek módjában állt volna azt megtagadni.

A viszontkereset tárgyát képező szerződések részbeni érvénytelenségének vizsgálatánál a másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a Ptk. 273. § /1/ bekezdésének második fordulata értelmében az alperes érvényesíthette mindazon kifogásokat a perben, melyek érvényesítésére a jogosulttal szemben a II.r. alperesi beavatkozó is jogosult volt. Álláspontja szerint azonban alaptalanul támadta a kölcsönszerződés 10.) pontjában foglaltakat az alperes. A Ptk. 200. § /1/ bekezdésében foglalt szerződéskötési szabadságra figyelemmel ugyanis jogosultak voltak a felek a kölcsönszerződés többszörös - személyi és dologi mellékkötelezettséggel és ezzel párhuzamosan biztosítéki célú opciós joggal való - biztosítására és jogszabály azt sem tiltotta, hogy az opciós jog jogosultjaként harmadik személyt jelöljenek meg. Hangsúlyozta, hogy a biztosítéki célú vételi jog kikötésére vonatkozó szerződések esetében a felek akarata arra irányul, hogy a vételi jog gyakorlása esetén a szerződésben kikötött vételárnak megfelelő összeg erejéig az ingatlan tulajdonjogának átruházása ellenében az adós mentesüljön a főkötelelem teljesítése alól. E szerződéses akaratnak mindenben megfelelt a perbeli kölcsönszerződés 10.) pontjában foglalt kikötés, az alperes pedig ezt követően szabad akaratából kötötte meg a Kft.-vel az opciós jogot biztosító, jogszabály által nem tiltott szerződést.

A jogerős ítélet szerint az alperes perjogi akadály miatt nem hivatkozhatott az opciós szerződés érvénytelenségére. Rámutatott arra, hogy a szerződés érvénytelenségének megállapítására, illetve a szerződéskötést megelőző állapot visszaállítására irányuló perben

valamennyi szerződést kötő félnek perben kell állnia és az elszámolás csak a perben ellentétes oldalon álló felek között lehetséges. Míg a felperes önként vesz részt a perben, az alperesek perbevonására csak a felperes rendelkezése folytán kerülhet sor. E megállapítások viszont nem vonatkoznak a viszontkeresetre, mert a Pp. 147. § /1/ bekezdése értelmében a per alperese a viszontkeresetben olyan szerződés érvénytelenségére alapított jogot nem érvényesíthet, mely szerződésnek a perben álló feleken kívül más is volt alanya. Ezért az elsőfokú bíróságnak az opciós szerződés részbeni érvénytelenségére alapított keresetet a Pp. 147. § /1/ bekezdésében írt különös feltételek hiánya miatt érdemi vizsgálat nélkül el kellett volna utasítania. Ugyanezen okból nem volt jogosult az alperes kifogásokat érvényesíteni a perbeli engedményezési szerződés érvénytelenségével és a Kft. beszámítási nyilatkozatának érvénytelenségével kapcsolatban sem. Az alperes ugyanis e kötelek érvényességét csak az általa indított külön perben felperesi pozícióban a Kft. alpereskénti perben állítása mellett vitathatta volna.

A másodfokú bíróság szerint a Kft. nem minősül a felperes „közreműködőjének”, így minden alapot nélkülöz az alperesnek az az állítása, hogy a Kft. helyett a felperes lenne köteles helytállni azon jogkövetkezményekért, melyek a Kft.-vel megkötött szerződések érvénytelensége kapcsán merültek fel. Mögöttes, közvetett helytálláson alapuló felelősség – ahogy arra a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú polgári jogegységi határozata is rámutatott, – kizárólag törvényi rendelkezésen vagy szerződésen alapulhat. Az alperes viszont nem tudott olyan jogszabályi rendelkezést megjelölni, melyre alapítottan a Kft. helyett a felperessel szemben érvényesíthetné az eredeti állapot helyreállításával kapcsolatos elszámolási igényét.

Az alperes és a beavatkozók felülvizsgálati kérelmükben – tartalmát tekintve – az első és másodfokú határozatok hatályon kívül helyezését és a felperes keresetét elutasító, az alperes viszontkeresetének pedig helytadó új határozat meghozatalát kérték. Hivatkoztak arra, hogy a jogerős ítélet 3. oldalának 2. és 4. sora tévesen hivatkozik I. és II.r. beavatkozók helyett I. és II.r. alperesekre, amellet a jogerős ítélet több esetben tévesen jelöli meg 2002. X. 20-ában a főkötelmet tartalmazó kölcsönszerződés keltét. Fenti elírások mellett a felülvizsgálati kérelem jogszabálysértő voltának alátámasztására az alábbiakat adták elő: A tényállás hiányos, mert a jogerős ítélet nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a perbeli kölcsönszerződés a „megállapodás ingatlanfedezetre történő kölcsön nyújtásáról” megnevezést viselte, holott e megnevezésnek jelentősége volt a szerződés értelmezése során. A Ptk. 207. § /2/ bekezdése által megkívánt fogyasztóvédelmi szemlélet a jogerős ítéletből hiányzik, pedig ez pénzügyi hitelszerződések esetében indokolt lenne. A másodfokú bíróságnak a

vitatott szerződéseket a fogyasztóra nézve kedvezőbb értelmezés szerint kellett volna elismernie.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az opciós szerződés részbeni érvénytelenségének megállapítására irányuló viszontkeresetet „befogadta”, nem volt helye e viszontkereset érdemi vizsgálat nélküli elutasításának. Figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott valamennyi eseti döntésben a kölcsönt nyújtó személy és nem harmadik személy volt a biztosítéki céllal alapított vételi jog jogosultja.

A jogerős ítélet ugyan utal arra, hogy a fellebbezés szerint az I.r. beavatkozó haszonélvezeti jogának 700.000 Ft összegű ellenértéke elsikkad, tehát az eseti döntésekben megkívánt elszámolás e vonatkozásban hiányzik, de a másodfokú bíróság ezzel az előadással nem foglalkozott, pedig a haszonélvezeti jog 700.000 Ft összegű ellenértéke is jelentősen csökkentette a II.r. beavatkozó tartozását és befolyással bírhatott az alperest megillető, a Ptk. 276. § /1/ és /2/ bekezdésében körülírt jogosultságokra.

Illogikus, hogy a jogerős ítélet 9. oldala annak ellenére vont le a viszontkereset érdeméhez tartozó következtetéseket, hogy a viszontkeresetet érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Ez az eljárás a 2002. október 30-i kölcsönszerződés 10-19. pontjaiban írtakra tekintettel gyakorlati ismeretek hiányára utal.

Az alperes nem szabad akaratából kötötte a vételi jogot alapító szerződést. Az alperes továbbra is állítja, hogy a felperes az uralma alatt álló Kft-t közreműködőként vonta be, és az alperes a felperesi követelmények teljesítése céljából kényszerült a Kft-vel való szerződéskötésre.

A jogerős ítélet nem adott magyarázatot arra, hogy miért lehet a vételi jog gyakorlásával egy lakóingatlan nyomott vételárát a főkötelemtől eltérő célra felhasználni egy olyan esetben, amikor a felperest ugyanezen lakóingatlan jelzálogjoga is megillette.

A felperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság mindenekelőtt arra mutat rá, hogy bár a jogerős ítélet indoklása ténylegesen tartalmazta a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott elírásokat, - melyek kijavítása iránt egyébként kérelmet lehet előterjeszteni a másodfokú bíróságon - ezen elírásoknak a jogerős ítélet felülvizsgálata során nem volt jelentőségük. A felülvizsgálati eljárás során a Legfelsőbb Bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a jogerős ítélet az ügy érdemi elbírálására kihatóan a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértőnek minősül-e, és a jogszabálysértés tényét az adott esetben megállapítani nem lehetett.

Alaptalanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelem a Ptk. 207. § /2/ bekezdésének a megsértésére. A Ptk. 207. § /1/ bekezdése arról szól, hogy vita esetén a szerződési nyilatkozatot miként kell értelmezni. E jogszabályhely a nyilatkozati elv érvényesülése mellett a nyilatkozó akaratának és a körülmények mérlegelésének is jelentőséget tulajdonít. A Ptk-nak a 2002. október 30-i kölcsönszerződés megkötésekor hatályos 207. § /2/ bekezdése pedig kimondta, hogy a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni akkor, ha a gazdálkodó szervezet és fogyasztó közötti szerződés tartalma a 207. § /1/ bekezdésében foglalt szabály alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen. A Ptk. 207. §-a /1/ és /2/ bekezdés alkalmazására azonban a 2002. október 30-i kölcsönszerződéssel kapcsolatban nem volt szükség a jogvita elbírálása során, ugyanis e megállapodás értelmezése szempontjából nem volt vita a peres felek között. A másodfokú bíróság nem a szerződő felek jognyilatkozatait értelmezte, hanem a Ptk. 233. §-a alapján vizsgálta és állapította meg, hogy a 2002. október 30-i kölcsönszerződés nem minősült harmadik személy javára szóló szerződésnek. Azt sem a felek akaratnyilatkozatainak értelmezésével állapította meg, hogy az alperes mint készfizető kezes alaptalanul támadta kifogás útján a kölcsönszerződés 10.) pontjában foglalt kikötéseket. A fent kifejtettekre tekintettel szükségtelen volt a felülvizsgálati kérelemben a Ptk. 207. § /2/ bekezdésével összefüggésben állított jogsértés érdemi vizsgálata, amely vizsgálatot egyébként a perjogi szabályok kizárják. A Pp. 275. § /1/ bekezdése értelmében ugyanis a felülvizsgálati eljárásban új tény állításának, a megelőző eljárás tárgyát nem képező új körülményre hivatkozásnak, új jogi álláspont felvetésének nincs helye. A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő személyek az első fokú ítélet elleni fellebbezésükben nem hivatkoztak arra, hogy az első fokú ítélet a Ptk. 207. § /2/ bekezdésébe ütközően értelmezte a kölcsönszerződésben tett jognyilatkozatokat, emiatt nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát e jogszabálysértés vizsgálata, így e kérdés tekintetében a Legfelsőbb Bíróság sem foglalhatott állást.

A jogerős ítélet helytállóan állapította meg, hogy a 2002. X. 30-i kölcsönszerződés 10. pontja nem jogszabálysértő amiatt, mert egyéb biztosítékok mellett a vételi jog alapítását is a biztosítékok között sorolta fel és azért sem, mert a vételi jog jogosultjaként nem a hitelezőt jelölte meg. Helyesen hivatkozott ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság a Ptk. 200. § /1/ bekezdésére, mely szerint a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg, eltérhetnek egyező akarral a szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől, ha jogszabály az eltérést nem tiltja. A felülvizsgálati kérelem ugyan állította, hogy biztosítéki céllal alapított vételi jog jogosultja csak hitelező lehet, de nem jelölte meg azt a jogszabályt, mely tiltaná a vételi jog biztosítását a

hitelező személyétől eltérő harmadik személy részére. A felülvizsgálati kérelemnek az a hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság által megjelölt eseti döntések egyikében sem szerepel a vételi jog jogosultjaként a hitelezőtől eltérő személy, önmagában nem támasztja alá azt az állítását, hogy a kölcsönszerződés 10.) pontja jogszabályba ütközően jelölte meg a vételi jog jogosultjának személyét.

Alaptalanul sérelmezi a felülvizsgálati kérelem a 2003. február 12-én megkötött opciós szerződés részbeni érvénytelenségének megállapítása iránti vizontkereset érdemi vizsgálat nélküli elutasítását. Valamely per alperese a vele szemben indított perben többféle módon védekezhet. Egyrészt ellenkérelmet terjeszthet elő, másrészt beszámítási kifogás, vagy vizontkereset formájában a felperessel szembeni ellenkövetelését is érvényesítheti. A védekezés valamennyi módja a pert indító felperes keresetével áll szemben, annak kioltására szolgál, illetve vizontkereset esetében esetleg a felperessel szemben azt meghaladó igény érvényesítésének is eszköze lehet. A Pp. 147. § /1/ bekezdése értelmében vizontkereset előterjesztésének törvényi feltétele, hogy a vizontkereset formájában érvényesíteni kívánt jog a felperes keresetével azonos, vagy a felperes keresetével összefüggő jogviszonyból eredjen, vagy pedig a vizontkereset tárgyául szolgáló követelés a felperes kereseti követelésével szembeni beszámításra legyen alkalmas. Ha a vizontkereset előterjesztésének helye van, akkor a felperes keresetének és az alperes vizontkeresetének együttes elbírálására kerül sor.

Vizontkereset formájában marasztalási, megállapítási és jogalakítási kereset is előterjeszthető. A perbeli esetben az alperes a 2003. február 12-én megkötött opciós szerződés érvénytelenségének megállapítását és ezzel összefüggésben a Ptk. 237. § /2/ bekezdése alapján a felperes marasztalását kérte. A jogerős ítélet helyesen mutatott rá arra, hogy ez a jogvita a Pp. 51. § a) pontjában írtakra tekintettel csak valamennyi szerződést kötő fél perben állása mellett - adott esetben a 2003. február 12-i opciós szerződést jogosulti pozícióban megkötő Kft. perbeállása mellett - dönthető el, és arra is helyesen mutatott rá a jogerős ítélet, hogy a Kft. perbeli pozíciója csak a vizontkeresetet előterjesztő alperessel szembeni oldalon lehet. Ugyanakkor azt kell megállapítani, hogy a Pp. 61-65. §-ainak rendelkezései nem adnak lehetőséget arra, hogy az alperes II.r. felperesként a Kft-t perbe hívhassa. Mindebből következően helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az adott esetben eljárási akadálya volt az alperesi vizontkereset érdemi elbírálásának. Ez pedig azt jelentette, hogy a másodfokú bíróság nem foglalhatott állást az opciós szerződés 5.) pontjában rögzített beszámítási jog jogszerűsége és az ezzel szorosan összefüggő kérdés, a „vételár felhasználásának” jogszerűsége tekintetében sem. Erre tekintettel

pedig alaptalanul sérelmezik a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő személyek, hogy a jogerős ítélet nem adott magyarázatot arra, hogy a II.r. beavatkozó tartozását miért nem csökkentette a haszonélvezeti jog értéke és hogy miért kerülhetett sor az opciós vételárnak a „főkötelemtől eltérő célra” való felhasználására.

A felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben a Kft. önálló szerződő fél volt, nem minősült a felperes „közreműködőjének”. A felperes személye ezért nem pótolhatta a Kft. perbenállását, - ahogy arra a másodfokú bíróság rámutatott - mert az opciós szerződésen alapuló elszámolási igény érvényesítésének sem a felperessel, hanem a Kft-vel szemben volt helye.

A Legfelsőbb Bíróság mindezekre tekintettel a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint döntött. A felülvizsgálati kérelem benyújtása eredménytelen volt, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § /1/ bekezdése, 78. § /1/ bekezdése, 32/2003. IM rendelet 3. § /5/ és /6/ bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült felülvizsgálati perköltségének megfizetésére. Annak összegét, ÁFA-val növelten, de a kifejtett munka figyelembevételével mérsékelt összegben határozta meg. Az alperes személyes költségmentességben részesült, így a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján az Állam viseli.

Budapest, 2010. október 5.

Dr.Vezekényi Ursula sk.a tanács elnöke
.Lőrincz Györgyné sk.előadó-bíró
Gyöngyösiné dr.Gyügyei Klára sk.bíró